

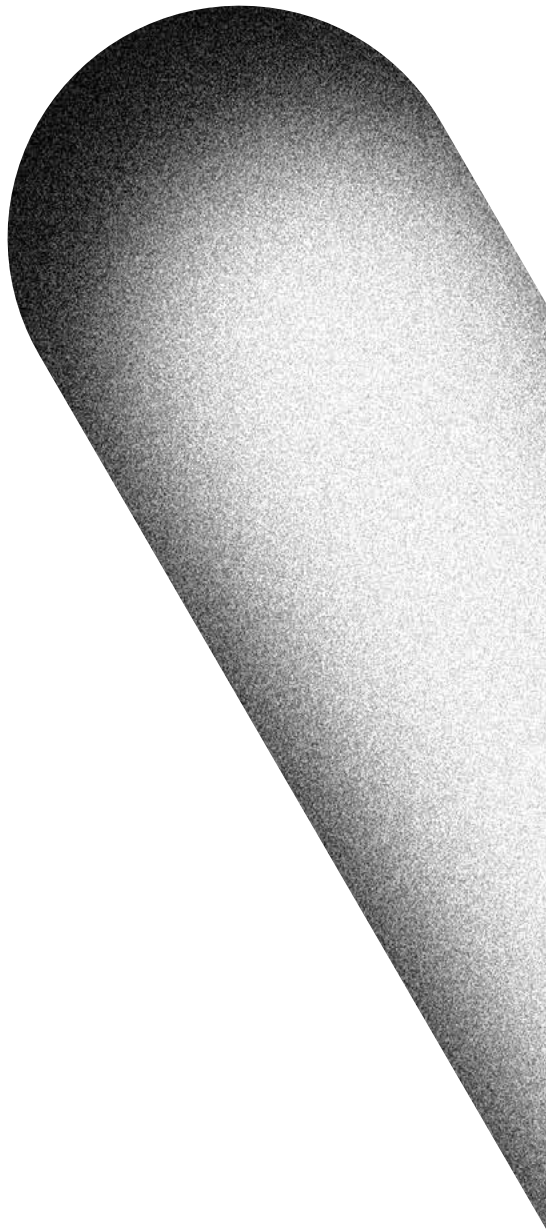
Michal
Tallo

Paseka

přeložila
Martina
Bekešová

**VŠECHNO
JE V POŘÁDKU,
VŠUDE JE LÁSKA**

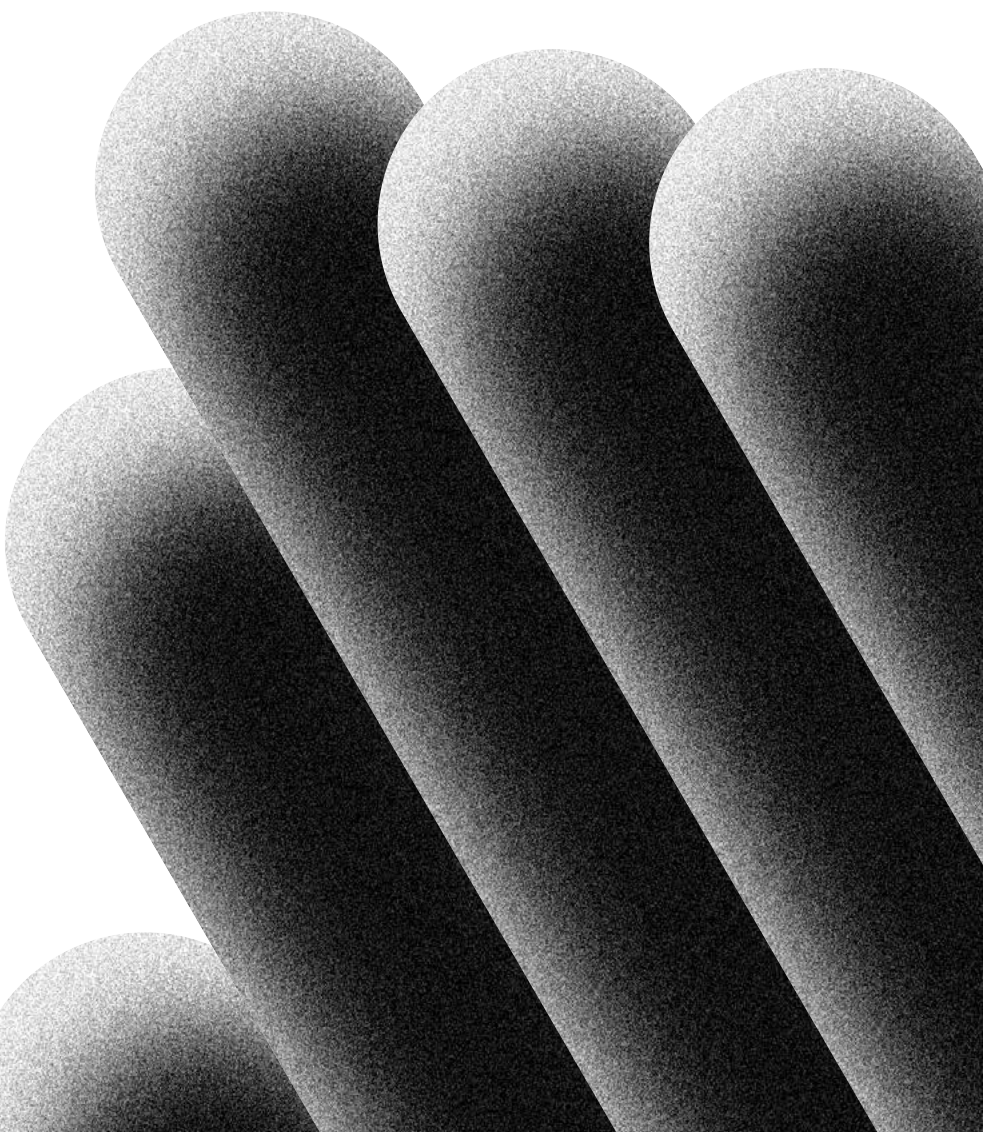

Michal
Tallo

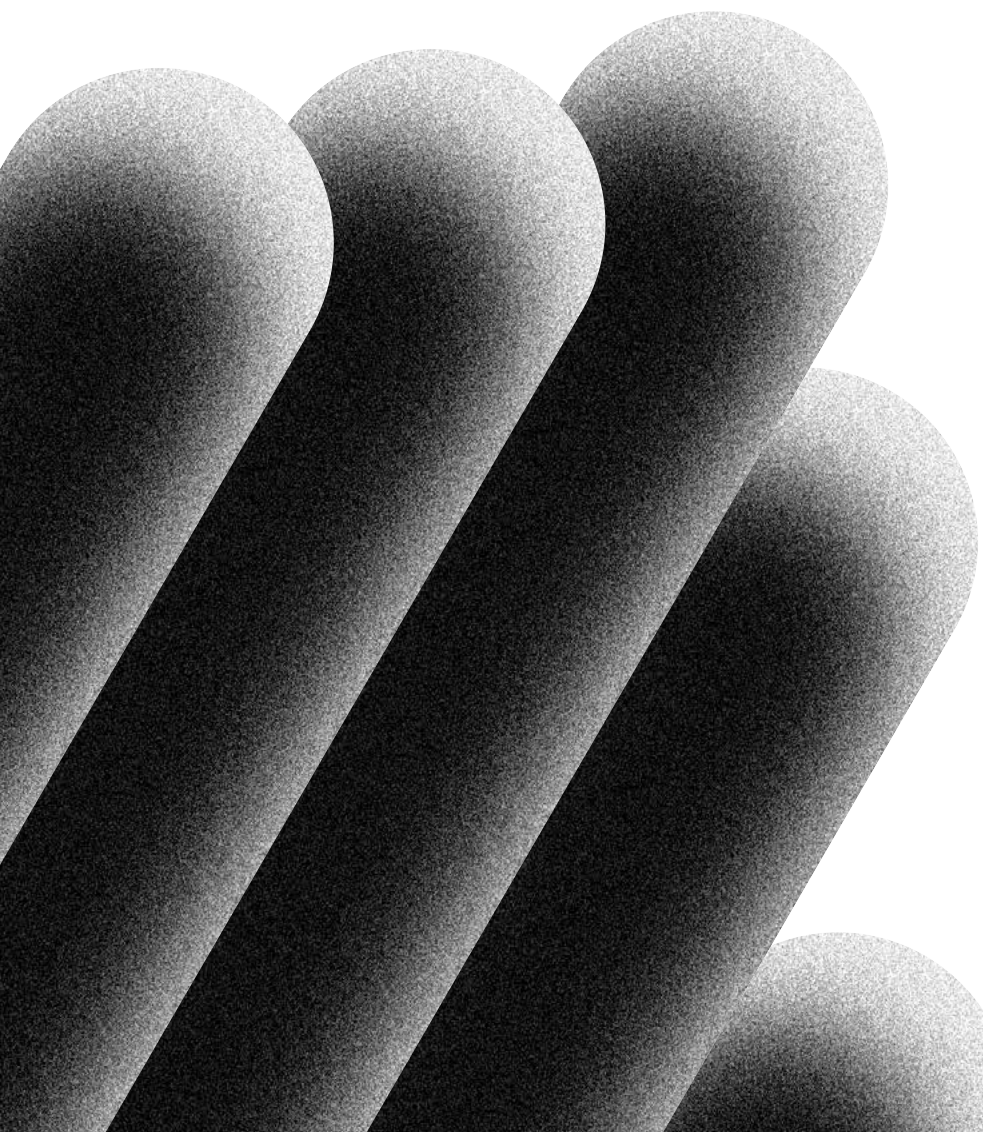
**VŠECHNO
JE V POŘÁDKU,
VŠUDE JE LÁSKA**

Michal Tallo

Paseka

**VŠECHNO
JE V POŘÁDKU,
VŠUDE JE LÁSKA**

Přeložila Martina Bekešová

Tato kniha vyšla s finanční podporou Komise SLOLIA,
Slovenského literárního centra

Slovenské
literárne
centrum

VŠECHNO JE V POŘÁDKU, VŠUDE JE LÁSKA

Copyright © Michal Tallo

All rights reserved

Translation © Martina Bekešová, 2025

ISBN v tištěné verzi 978-80-7637-577-2

ISBN e-knihy 978-80-7637-698-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7637-699-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7637-700-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*We need to rest sometimes
But don't take long
There's something in the system
That still circulates
We'll dig a hole in the backyard
And drain the blood*

The Knife Raging Lung

Všechno je v pořádku, všude je láska

Vyšlo také v tištěné verzi

**Pa
se
ka**

Michal Tallo

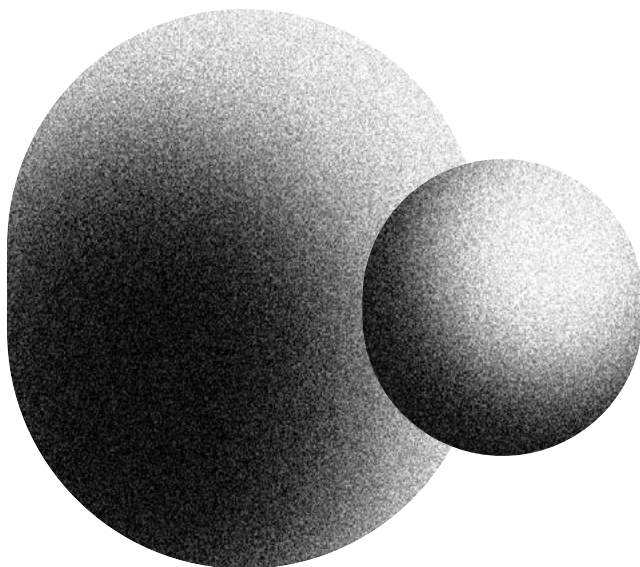
Všechno je v pořádku, všude je láska – e-kniha
Copyright © Paseka, 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Everything not saved will be lost.

Nintendo „Quit screen“

Náhlý okamžik tmy

Byla jsem čerstvě dospělá, když se moje rodičky rozhodly, že jejich vztah už nemá žádnou budoucnost, a proto nastal čas přiznat si to otevřeně a nahlas. Co nemá budoucnost, to náhle ztratí i přítomnost; jejich soužití tedy po více než dvaceti letech skončilo, tečka, jakákoli další diskuze je zbytečná, jakékoli zpochybňování nežádoucí. Byla jsem čerstvě dospělá; osmnáctiny jsem oslavila teprve několik měsíců předtím, něco ve mně však dospělo už dřív. Rozpad jejich vztahu jsem totiž očekávala delší dobu. Cítila jsem ho, a proto jsem se na něj potřebovala včas připravit – rozchod

rodiček přece může dítě velmi bolestivě poznamenat. Proto jsem jím vědomě přestala být.

Máma odešla na jih, matka jen o pár metrů dál na sever, a tak jsem zůstala u té, která mi byla blíží. Naše rutina se zdánlivě nezměnila, setrvaly jsme s matkou ve stejných rituálech, vařily si stejná jídla, jednou já, podruhé ona; sledovaly jsme stejné televizní programy, ve volném čase jsme navštěvovaly stejná místa, mluvily o týchž tématech, ze školy i z práce jsme chodily stejně pozdě. Jen několik věcí ubylo, a několik nových zase, naopak, přibylo. Pokaždé ale nenápadně, aby ani omylem nenarušily dojem, že je všechno jako dřív; protože *všechno jako dřív* znamená v představách mé matky *všechno v pořádku*. Ubylo několik písni, těch, které nejradši poslouchala máma – a v nichž proto žije dodnes. Ubyla část předmětů na policích v obýváku a v ložnici, především suvenýrů z výletů a dovolených. Ubyly fotky a necelá polovina svazků z naší knihovny. Přibyla zatmění Slunce. Jejich existence pochopitelně přesahuje délku života mých rodiček, mě i celého lidstva; byla tu odjakživa, nezrodila se ze dne na den, pro matku však získala novou a nesmírnou důležitost. Popravdě vůbec netuším, co ji k nim přivedlo, jestli si o nich přečetla knihu, článek v časopise nebo na internetu, nebo se jí jednou v noci náhle vkradla do snů. Ať už to bylo cokoli, zatmění si mou matku pevně připoutala: rychle nabývala na významu, postupně zabírala čím dál víc konverzací, jejich fotky a obrazy zase zabíraly prázdná místa na našich zdech a mysl mé matky se pozvolna měnila v encyklopedický zdroj informací o nich. Netrvalo dlouho a *všechno jako dřív* se vytratilo. Zdálo se však, že to matku nijak nerozrušuje. Všechno bylo stále v pořádku, navzdory – nebo díky – zatměním Slunce.

Téměř každý den jsem se vracela domů s vědomím, že se o nich opět dozvím něco nového. O datech těch

předchozích i budoucích; o místech, kde bylo to či ono zatmění úplné, i o těch, kde jen částečné nebo prstencovité; o tom, že nejdelší úplné z nedávné doby trvalo skoro sedm minut. Nejvzrušenější však byla matka ten den, kdy na internetu objevila naprosto nový svět: tím byl ovšem pouze proto, že o jeho existenci do té doby neměla tušení. O to pevnější nabyla přesvědčení, že do něj celou svou duší patří už dávno, že se pro něj zrodila. Objevila komunitu lidí, kteří za zatměními cestují, podobně jako ona mají dokonalý přehled o datech a časech všech nastávajících zatmění a přesnou mapu lokalit s nejintenzivnějším překryvem. Disponují i potřebným vybavením, nesmějí si přece poškodit zrak. V tomhle matka zatím zaostávala, obratem mě však informovala, že na nápravě téhle chyby už pracuje a vše podstatné by měl na naši adresu v nejbližších dnech doručit kurýr. Chtěla jsem namítnout něco o zásobě zaprášených starých disket ve sto let neotevřených krabicích ve sklepě a možnostech jejich využití, ale její pohoršený pohled naznačoval, že vůbec netuším, o čem mluvím, a ať radši ani nepokračuju, jenom se zbytečně ztrapním, a to je přece pod úroveň její dcery. *Tihle lidé, vysvětlovala mi pak nadšeně, dokážou vynaložit nemalé prostředky a procestovat křížem krázem klidně i deset zemí jen proto, aby mohli několik minut pozorovat, jak za bílého dne zmizí světlo.* Nevěděla jsem, jak adekvátně reagovat. Doteď jsem se nikdy nezamyslela nad tím, jaké stanovisko k matčině nové zálibě zaujmout. Asi bych měla být ráda, že svůj volný čas vyplňuje vstřebáváním nových vědomostí. Proto jsem si dala záležet na tom, aby v úsměvu, který jsem jí s příkyvováním adresovala, cítila dostatek jasně patrné podpory. Pořád by přece mohla celé dny a noci jen sedět u televize nebo ještě hůř, bezprizorně ležet sama v manželské posteli a jen civět do prázdna. Fascinuje ji náhlá tma tam, kde bylo světlo; ať už to znamená cokoli, nemám důvod se bouřit.

Potřebné vybavení skutečně dorazilo během několika dní. Hrdě ho rozestavěla v rohu kuchyně, kde působilo trochu nepatříčně. Ze všech místností v bytě jsme však měly vždycky nejvíc nevyužitého prostoru tam. Tou dobou začala matka zároveň trávit mnohem méně času v obýváku a mnohem víc právě v kuchyni. Dokonce trvala na tom, že bude častěji vařit, prý si mám odpočinout, dělám pro nás dost, nemusím ještě obden chystat jídlo. Je přece moje matka, postará se o mě. Uvažovala jsem, že bych protestovala, ale rychle mi došlo, že její vysvětlení je pouhou záminkou, skutečná motivace pochopitelně spočívala v něčem jiném. Obě jsme to dobře věděly a ani jedna z nás neměla potřebu to pojmenovávat. Těšilo mě, že je tu něco, z čeho má matka po letech nefalšovanou radost. A tak trávila většinu večerů po návratu z práce v kuchyni, kam si po několika dnech přenesla i počítač; kuchyni máme naštěstí hned vedle obýváku, kde jsem většinou trávila čas já, takže jsme na sebe viděly a dokázaly si povídat, aniž bychom na sebe musely křičet nebo některá z nás opustit svou preferovanou místnost kvůli zálibám té druhé. Já jsem si ve volném čase četla a hrála hry, ona sledovala videa o zatmění, hltala další a další informace o tomto tématu, obdivovala své vybavení a snila, jak jednou vyrazí do terénu a reálně ho otestuje i v praxi.

Nemusela nakonec čekat ani dlouho, příležitost se naskytla už za pár měsíců. Řekla jsem jí, že má štěstí, ona mě však usměrnila, že o žádné štěstí nejde, zatmění jsou přece přesně lokalizovaná a na vteřinu vypočtená léta předem. To nejbližší prý nebude úplné, ale nebude k tomu mít daleko. Nestihla jsem se zeptat, kde konkrétně ho chce pozorovat, matka mi totiž rovnou oznámila, že už nám oběma koupila letenky. Blízko to tedy evidentně není. Patrně až tehdy mi skutečně došlo, jak vážně to celé bere; kvůli cestě si vzala několik dní dovolené, což ve své práci nemá ani trochu

jednoduché a vzhledem ke své povaze to dělávala jen velmi neochotně. Ona však už měla všechno naplánované, a když jsem viděla, jakou jí ten připravovaný výlet dělá radost, začala jsem se podvědomě radovat s ní. Stejně jsme už spolu dlouho nikde nebyly. Aspoň si společně prohlédneme nové místo, navštívíme tamní atrakce a matka se zároveň dočká toho, o čem sní. Pak v počítači otevřela mapu kontinentu, chtěla mi ukázat dráhu letu. Pohybovala myší po monitoru a postupně se po území přesouvala z letiště poblíž našeho města k cílové destinaci. Když jsem viděla, kam zamířilo virtuální letadlo, zmocnil se mě zvláštní pocit. Nakonec přistálo; ještě nás však čeká přestup do autobusu a pojedeme další tři hodiny. Až sem. Kurzorem ukázala na složitý název města, *odtud ho budeme pozorovat*, řekla mi, *ani nevím, jak se to vyslovuje*. Jen jsem přikývla a oznámila, že jsem unavená a půjdu radši spát. V posteli jsem se dlouho převalovala s křečovitě zavřenými očima, celou dobu mě ovládal dusivý neklid. Protože já umím název toho města vyslovit výborně.

Jenže pak jsme najednou seděly v letadle, jako by mezitím neuplynul ani jeden celý den; vždycky jsem si myslela, že čas plyne nejrychleji, když nám na jeho pohybu nezáleží, bezstarostné dny přece zásadně uběhnou za několik vteřin. Tyhle však bezstarostné nebyly, právě naopak, čím víc se blížil termín našeho odletu a zatmění, tím víc jsem se cesty děsila. Teď tu sedím vedle matky v zadní části druhé třídy a mám pocit, že název cílové destinace jsem se dozvěděla včera večer. Týdny mezitím vyplnilo neustálé váhání a přemýšlení; nedokázala jsem se rozhodnout, jestli matce prozradit, proč mě zjištění, kam za zatměním putujeme, tolik rozrušilo. Zvažovala jsem všechna pro i proti, a nakonec jsem se rozhodla, že jí neřeknu nic. Naštěstí byla do své záliby ponořená natolik, že si na mně ničeho nevšimla. Tohle je svět, v němž se po dlouhé době konečně cítí dobře,

říkala jsem si, a kdybych jí to všechno pověděla, nejspíš bych ho nevyhnutelně kontaminovala, jako kdybych jí do sváteční večere o čtyřech chodech nalila aviváž a veškerá její snaha i nadšení by nenávratně přišly vniveč. Hlášení v letadle nás upozornilo, abychom se připoutali a vypnuli telefony. Já ten svůj ještě rychle vytáhla, a když jsem si byla jistá, že se matka dívá ven oknem, rychle jsem z něj poslala jednu krátkou esemesku. Potřebovala jsem si něco ověřit: jinak bych se asi během letu nervozitou rozložila na atomy. Až pak mi došlo, že ji stejně posílám pozdě. Nebyl čas, letuška se nade mnou skláněla a káravě mě pozorovala. Na poslední chvíli jsem mobil přepnula do letového režimu, odpovědi se tedy hned tak nedočkám. Abych se letušky konečně zbavila, prstem jsem ukázala na ikonku letadla v horní části displeje. Zjevně však potřebovala mít poslední slovo a vítězoslavně mě upozornila, že stále ještě nejsem připoutaná. Pak se vrátila dopředu, aby nám předvedla zautomatizované bezpečnostní představení, které sezónní turisty i příležitostné pasažéry tolik baví a děsí zároveň.

Letový režim jsem vypnula ani ne vteřinu po přistání. Hned jsem pocítila krátký sled vibrací: přišlo mi několik zpráv. Teď jsem se na ně ale podívat nemohla, matka patřila k netrpělivé kategorii cestujících, kteří se hned hrnou k východu z dopravního prostředku, i když tak budou muset ještě dlouhé minuty bezprizorně stát v uličce a čekat. Už se vedle mě neklidně vrtěla a všemožně mi dávala najevo, že je čas vstávat: jedinou překážku mezi ní a uličkou jsem představovala já. V tomhle jsem byla její přesný opak, i ve vlaku jsem vždycky nechala vystoupit všechny ostatní a až pak jsem se začala zvedat sama, ale tuhle cestu podnikáme kvůli ní a pro ni. Dobrá, budeme tedy stát v uličce mezi sedadly a poslušně čekat, dokud nepřistaví ke dveřím pojízděné schody a nepustí nás na čerstvý vzduch, abychom se